

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნაწილი მეორე

Jeff Pippenger

2025-12-02

ნომერი მეორე

სულმოუთქმელი მონატრებით მოველი იმ ჟამს, როდესაც ორმოცდამეათე დღის მოვლენები განმეორდება იმაზე აღმატებული ძალითაც კი, ვიდრე იმ დროს იყო. იოანე ამბობს: „ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეცით, რომელსაც ჰქონდა დიდი ხელმწიფება; და განათლდა ქვეყანა მისი დიდებით“. შემდეგ კი, როგორც ორმოცდამეათე დღის ჟამს, ხალხი მოისმენს მათ მიმართ ნათქვამ ჭეშმარიტებას, ყოველი კაცი თავის საკუთარ ენაზე.

„ღმერთს ძალუმს ახალი სიცოცხლე შთაბეროს ყოველ სულს, რომელსაც გულწრფელად სურს, ემსახუროს მას; და შეუძლია საკურთხეველიდან აღებული ცოცხალი ნაკვერჩხლით შეეხოს ბაგეებს და ისინი თავისი ქებისათვის მჭევრმეტყველნი გახადოს. ათასობით ხმა აღივსება ძალით, რათა ღვთის სიტყვის საკვირველი ჭეშმარიტებანი გამოაცხადოს. ენაბრგვილი ენა გაიხსნება, და მორცხვნი გაძლიერდებიან, რათა ჭეშმარიტებისათვის გაბედული მოწმობა დამოწმონ. დაე, უფალი დაეხმაროს თავის ხალხს, განიწმიდოს სულის ტაძარი ყოველი შებილწვისაგან და მასთან ისეთი მჭიდრო კავშირი შეინარჩუნოს, რომ წილი ჰქონდეთ გვიან წვიმაში, როდესაც იგი გადმოიღვრება.“ Review and Herald, July 20, 1886.

ორმოცდაათობა, როდესაც იგი უფლის დღესასწაულად განიხილება, ვერ განეყოფა პასექს, უფუარი პურის დღესასწაულს, პირველნაყოფის შესაწირავსა და შვიდეულთა დღესასწაულს. ორმოცდაათობა არის დროის პერიოდი, თუმცა იგი ამავე დროს დროში ერთი განსაზღვრული წერტილიც არის. ამიტომაც ეწოდება მას „ორმოცდაათობის სეზონი“. ეს სეზონი დაიწყო ქრისტეს სიკვდილით, დამარხვითა და აღდგომით. თავისი ამაღლების შემდეგ ქრისტემ დაიწყო პირადი დამოძღვრის ორმოცი დღე, რასაც მოჰყვა ზედა ოთახში ათი დღე, სადაც ერთობა აღსრულდა. 9/11-მა დაიწყო პერიოდი, რომელიც შეერთებულ შტატებში კვირა დღის კანონით მთავრდება. ეს კვირა დღის კანონი წარმოდგენილია ორმოცდაათობის დღით, როგორც დროის ერთ წერტილად; დროის იმ წერტილად, რომელსაც წინ უძღოდა დროის პერიოდი, რომელიც 9/11-ზე დაიწყო. 9/11-დან კვირა დღის კანონამდე მეორდება „ორმოცდაათობის სეზონი“.

პეტრემ განმარტა, რომ „ცეცხლის ენების“ სასწაულებრივი მოვლენა სიმთვრალის უგუნურება კი არ იყო, არამედ იოელის წიგნის აღსრულება, რადგან ამ უწყების წინააღმდეგ დავა აღიძრა. „ენები“ უწყების წარდგენას აღნიშნავს, ხოლო ცეცხლი სულიწმიდას აღნიშნავს. ორმოცდამეათე დღის უწყება წარმოადგენს ღვთაებრიობის (ღმერთი შემქმნელი ცეცხლია) და ენის კაცობრიობის შეერთებას. როგორც პეტრე უკანასკნელი წვიმის ჟამს ას ორმოცდაათობი ათასის წარმომადგენელია, ასევე მოკამათე

იუდეველებიც წარმოადგენენ ძველი აღთქმის ხალხს, რომელსაც გვერდს უვლიან სწორედ იმ დროს, როდესაც უკანასკნელი წვიმა იღვრება.

და ყველანი აღივსნენ სულიწმიდით და იწყეს ლაპარაკი სხვა ენებზე, როგორც სული აძლევდა მათ მეტყველებას. ხოლო იერუსალიმში მკვიდრობდნენ იუდეველები, ღვთისმობიში კაცნი, ცისქვეშეთის ყოველი ერიდან. და როცა ეს ამბავი გავრცელდა, ხალხის სიმრავლე შეიკრიბა და შეძრწუნდა, რადგან თითოეული ისმენდა მათ, რომ მის საკუთარ ენაზე ლაპარაკობდნენ. და ყველანი განცვიფრდნენ და უკვირდნენ, და ეუბნებოდნენ ერთმანეთს: აჰა, განა ესენი ყველანი, ვინც ლაპარაკობენ, გალილეელები არ არიან? და როგორ გვესმის თითოეულს ჩვენ ჩვენი საკუთარი ენა, რომელშიც დავიზადეთ? პარტიელები, მიდიელები და ელამელები, და მესოპოტამიაში მცხოვრებნი, იუდეაში და კაბადოკიაში, პონტოსა და აზიაში, ფრიგიასა და პამფილიაში, ეგვიპტეში და ლიბიის მხარეებში კვირენეს მახლობლად, და რომიდან მოსულნი, იუდეველნი და მოქცეულნი, კრეტელები და არაბები — ჩვენ გვესმის, რომ ისინი ჩვენს ენებზე ღვთის დიდ საქმეთა შესახებ ლაპარაკობენ. და ყველანი განცვიფრებულნი იყვნენ და საგონებელში ჩაცვივდნენ, და ეუბნებოდნენ ერთმანეთს: რას უნდა ნიშნავდეს ეს? სხვები კი დასცინოდნენ და ამბობდნენ: ეს კაცები ახალ ღვინოს აუვსიათ. ხოლო პეტრე, თერთმეტთან ერთად წამოდგომილი, ხმამაღლა მიმართა მათ და უთხრა: იუდეის კაცნო და იერუსალიმში მცხოვრებნო ყველანო, ეს ცნობილი იყოს თქვენთვის და ყური დაუგდეთ ჩემს სიტყვებს: რადგან ესენი მთვრალნი არ არიან, როგორც თქვენ გგონიათ, ვინაიდან დღის მხოლოდ მესამე საათია. საქმეები 2:4–15.

პეტრე განმარტავს ორმოცდამეათე დღესასწაულს, როგორც იოელის წიგნის აღსრულებას. იგი ამას წინასწარმეტყველურად აკეთებს მაშინ, როდესაც მთელი მსოფლიოა წარმოდგენილი, რადგან ეს ადგილი ამბობს, რომ მსმენელნი მოვიდნენ „ცისქვეშეთის ყოველი ერიდან“. 9/11-ზე დედამიწა განათლდა ქრისტეს დიდებით, ხოლო შემდეგ კვლავ, საკვირაო კანონის დროს, ას ორმოცდაოთხი ათასი სრულყოფილად აირეკლავს ქრისტეს დიდებას, როდესაც ისინი ამაღლდებიან ნიშნად მთელი მსოფლიოს წინაშე. ორმოცდამეათე დღის პერიოდი დაიწყო 9/11-ზე და სრულდება საკვირაო კანონით.

„ვერც ერთი ჩვენგანი ვერასოდეს მიიღებს ღვთის ბეჭედს, ვიდრე ჩვენს ხასიათზე ერთი ლაქა ან ერთი შებღალვაც კი იქნება. ჩვენზეა დატოვებული, გამოვასწოროთ ჩვენი ხასიათის ნაკლოვანებები, განვწმინდოთ სულის ტაძარი ყოველგვარი უწმინდურებისაგან. მაშინ უკანასკნელი წვიმა გადმოვა ჩვენზე, როგორც პირველი წვიმა გადმოვიდა მოწაფეებზე ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე.“

„ჩვენ მეტისმეტად იოლად ვკმაყოფილდებით ჩვენი მიღწევებით. თავს მდიდრებად და ქონებით გამდიდრებულებად ვგრძნობთ და არ ვიცით, რომ 'უზადრუკნი, საბრალონი, ღარიბნი, ბრმანი და შიშველნი' ვართ. ახლა არის დრო, შევისმინოთ ჭეშმარიტი მოწმის დარიგება: 'გირჩევ, ჩემგან იყიდო ცეცხლში გამოხდილი ოქრო, რათა გამდიდრდე; და თეთრი სამოსელი, რათა შეიმოსო და არ გამოჩნდეს შენი სიშიშვლის სირცხვილი; და იცხო თვალებზე თვალის მალამო, რათა ხედავდე.' ...“

„ახლა არის დრო, როცა უნდა შევინარჩუნოთ საკუთარი თავი და ჩვენი შვილები წუთისოფლისგან შეუბილწავად. ახლა არის დრო, როცა უნდა განვზანოთ ჩვენი ხასიათის სამოსელი და გავათეთროთ იგი კრავის სისხლში. ახლა არის დრო, როცა უნდა დავძლიოთ ამპარტავნება, ვნებანი და სულიერი მოდუნება. ახლა არის დრო, როცა უნდა გამოვიღვიძოთ და მტკიცე ძალისხმევა მოვახმაროთ ხასიათის სიმეტრიულ სრულყოფას. ‘დღეს, თუ მის ხმას გაიგონებთ, ნუ გაიქვავებთ თქვენს გულებს.’ ჩვენ მეტად მძიმე მდგომარეობაში ვიმყოფებით, ველოდებით და ვფხიზლობთ ჩვენი უფლის გამოცხადებისთვის. ქვეყნიერება სიბნელეშია. ‘ხოლო თქვენ, ძმანო,’ ამბობს პავლე, ‘სიბნელეში არა ხართ, რათა ის დღე ქურდივით დაგატყდეთ თავს.’ ღვთის განზრახვა მუდამ ის არის, რომ სიბნელიდან გამოიყვანოს ნათელი, მწუხარებიდან — სიხარული, და დაღლილობიდან — მოსვენება მომლოდინე, მოტრფიალე სულისთვის.“

„რას აკეთებთ, ძმანო, მომზადების ამ დიდ საქმეში? ისინი, ვინც წუთისოფელს უერთდებიან, იღებენ წუთისოფლის ყალიბს და ემზადებიან მხეცის ნიშნისათვის. ხოლო ისინი, ვინც საკუთარ თავს არ ენდობიან, ვინც ღმერთის წინაშე იმდაბლებენ თავს და ჭეშმარიტებისადმი მორჩილებით განიწყმედენ სულებს, ისინი იღებენ ზეციურ ყალიბს და ემზადებიან ღმერთის ბეჭდისათვის თავიანთ შუბლზე. როცა ბრძანება გამოიცემა და ანაბეჭდი აღიბეჭდება, მათი ხასიათი მარადისობისათვის წმინდა და უმწიკვლო დარჩება.“

„ახლა არის მზადების დრო. ღვთის ბეჭედი არასოდეს დაედება უწმინდური კაცის ან ქალის შუბლზე. იგი არასოდეს დაედება პატივმოყვარე, წუთისოფლის მოყვარული კაცის ან ქალის შუბლზე. იგი არასოდეს დაედება ცრუ ენის მქონე ან მზაკვრული გულის მქონე კაცებისა თუ ქალების შუბლზე. ყველა, ვინც ბეჭედს მიიღებს, ღვთის წინაშე უმწიკვლო უნდა იყოს — ზეცის კანდიდატი. იარეთ წინ, ჩემო ძმანო და დანო. ამჟამად ამ საკითხებზე მხოლოდ მოკლედ შემიძლია დავწერო, მხოლოდ თქვენი ყურადღების მიქცევით მზადების აუცილებლობაზე. თავად გამოიკვლიეთ წმინდა წერილები, რათა შეიცნოთ ახლანდელი ჟამის შემადრწუნებელი სერიოზულობა.“ Testimonies, ტომი 5, 214, 216.

აქ და უაიტი ორმოცდამეათედს დროის ერთ წერტილად განსაზღვრავს და მას შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონს უთანაბრებს — „როდესაც განკარგულება გამოვა“. თუმცა, მიუხედავად იმისა, რომ იგი საკვირაო კანონსა და ორმოცდამეათედს დროის ერთ წერტილად აღნიშნავს, მისი მოწოდება მომზადებისაკენ მიუთითებს პერიოდზე, რომელიც წინ უსწრებს საკვირაო კანონს და რომელიც ორმოცდამეათედის ჟამით არის წინასწარმოსახული. საკვირაო კანონი მეშვიდე დღის შაბათის გამოცდაა, ხოლო 9/11-დან საკვირაო კანონამდე პერიოდი შეიძლება განისაზღვროს, როგორც სიმბოლური „უფლის მომზადების დღე“. მომზადება გამოცდას წინ უსწრებს.

„გვიანი წვიმა გადმოვა“ იმ ას ორმოცდაოთხ ათასზე ზუსტად ისე, „როგორც ადრეული წვიმა გადმოვიდა მოწაფეებზე ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე.“ პერიოდი, რომელიც წარმოდგენილია როგორც ორმოცდამეათე დღის სეზონი, დაიწყო მცირედი პკურებით, როდესაც ქრისტე თავისი ამაღლებიდან დაბრუნდა.

და ეს რომ თქვა, შთაჰბერა მათ და უთხრა მათ: მიიღეთ სული წმიდა. იოანე 20:22.

მისი სუნთქვა გადასცემს სულიწმიდას, ხოლო სუნთქვა არის ის, რაც სიტყვების ზგერას წარმოშობს. იესო არის სიტყვა, და მისი სუნთქვა გადასცემს სულიწმიდას მისი სიტყვის მინიჭების მეშვეობით. სუნთქვა არის ის, რამაც ადამის სხეულს სიცოცხლე მოჰგვარა, და სუნთქვაა ის, რაც ეზეკიელის მკვდრეთით აღმდგარი მშრალი ძვლების ლაშქარს სიცოცხლეს ანიჭებს.

„ქრისტეს მოქმედება, როდესაც მან თავის მოწაფეებს სული წმინდა შთაბერა და თავისი მშვიდობა მიანიჭა მათ, იყო მხოლოდ რამდენიმე წვეთი იმ უზვი წვიმის წინ, რომელიც ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე უნდა მოწოდებულიყო.“
Spirit of Prophecy, ტომი 3, 243.

ორმოცდაათობის პერიოდის დასაწყისში ქრისტეს „სუნთქვამ“ მოწაფეებს სულიწმიდა გადასცა, მაგრამ ზოგიერთს ეჭვი ეპარებოდა.

მაგრამ თომა, ერთი თორმეტათაგანი, რომელსაც დიდიმოსი ერქვა, მათთან არ იყო, როცა იესო მოვიდა. ამიტომ სხვა მოწაფეები ეუბნებოდნენ მას: ჩვენ ვიხილეთ უფალი. ხოლო მან უთხრა მათ: თუ არ ვიხილავ მის ხელებზე ლურსმნების ნაჭდევებს, და ჩემს თითს არ ჩავდებ ლურსმნების ნაჭდევებში, და ჩემს ხელს არ ჩავყოფ მის ფერდში, არ ვიწამებ. იოანე 2:24, 25.

ორმოცდამეათე დღის პერიოდი „გამოცდის“ პერიოდით დაიწყო, ქრისტეს სულისჩაბერვითა და თომას ეჭვის დავის დაწყებით. თომას დავა დასაწყისში განასახიერებს იუდეველთა დავას ორმოცდამეათე დღის ჟამის დასასრულს. ქრისტემ დასაწყისში მოწაფეებს თავისი სიტყვა და სულიწმიდა გადასცა, ხოლო მოწაფეებმა ორმოცდამეათე დღის ჟამის დასასრულს სიტყვა და სულიწმიდა ქვეყნიერებას გადასცეს.

საქმე, რომელიც ქრისტემ აღასრულა, როცა მან მოწაფეებს შთაბერა, იყო მეორე დამოწმება იმავე საქმისა, რომელიც მან ეს-ეს იყო აღასრულა ემა?სისკენ მიმავალ გზაზე მყოფ მოწაფეებთან.

და მოხდა ისე, რომ, როცა ისინი ერთმანეთთან საუბრობდნენ და მსჯელობდნენ, თავად იესო მიუახლოვდა მათ და თან გაჰყვა. ხოლო მათი თვალები შეპყრობილი იყო, რათა იგი ვერ ეცნოთ. ...

მაშინ უთხრა მათ: ო, უგუნურნო და გულით ნელნო, რათა ირწმუნოთ ყველაფერი, რაც წინასწარმეტყველებმა თქვეს: განა არ ევალეზოდა ქრისტეს ამ ტანჯვათა გადატანა და თავის დიდებაში შესვლა? და მოსედან და ყველა წინასწარმეტყველიდან დაწყებული, ყველა წერილში განუმარტავდა მათ თავის შესახებ ნათქვამს. და მიუახლოვდნენ სოფელს, საითაც მიდიოდნენ; და მან ისე მოაჩვენა თავი, ვითომ უფრო შორს აპირებდა წასვლას. მაგრამ მათ დააყოვნეს იგი და უთხრეს: დარჩი ჩვენთან, რადგან სადამო მოახლოებულია და დღემ უკვე გადაიარა. და შევიდა მათთან დასარჩენად. და მოხდა ისე, რომ როცა მათთან ერთად იჯდა საჭმელად, აიღო პური, აკურთხა, გატეხა და მისცა მათ. მაშინ თვალები აეხილათ და იცნეს იგი; და იგი გაუჩინარდა მათ თვალთაგან. და უთხრეს

ერთმანეთს: განა ჩვენი გული არ ღვიოდა ჩვენში, როცა გზაზე გველაპარაკებოდა და როცა წერილებს გვიხსნიდა? ლუკა 24:15, 16, 25–32.

როგორც იესო ემაუსში „დაჯდა საჭმელად“, ამის შემდეგ მან მოწაფეებთანაც ჭამა. ორივე შემთხვევაში ჭამაა წარმოდგენილი. ერთად ისინი მიუთითებენ, რომ ორმოცდამეათე დღის პერიოდის დასაწყისი აღინიშნება სულიწმიდის სუნთქვით და ასევე ჭამით. საწყისი მოვლენები წარმოშობს დავას იმ ჯგუფს შორის, რომელსაც სწამს, და იმ ჯგუფს შორის, რომელსაც ეჭვი ეპარება. ჭამა, სულიწმიდის მინიჭება და წერილების გახსნა მოიცავს იმას, რომ ქრისტემ თავისი სწავლება დაიწყო „მოსეთი და ყველა წინასწარმეტყველით“. ქრისტეს სწავლება გადმოცემული იყო იმით, რომ მან მოსეს წინასწარმეტყველური ხაზი აიღო და შეუთანაწყო იგი ყველა წინასწარმეტყველის ხაზებს, აქ ცოტათი და იქ ცოტათი.

9/11-ზე ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავის მკვდარ, გამხმარ ძვლებს ოთხი ქარის სუნთქვამ დაჰბერა. იმ დროს, როგორც წარმოდგენილია იმ ანგელოზით, რომელიც ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოს და ძალა მიანიჭა პირველი ანგელოზის უწყებას, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა ისეთი უწყებით, რომელიც უნდა იქნეს შექმული, როგორც მოწაფეებმა ჭამეს სულთმოფენობის პერიოდის დასაწყისში. თომასის ურწმუნოება მიუთითებს, რომ როდესაც უწყება შემოდის, აღინიშნება შერყევა.

9/11-ზე ტყუპი კოშკების დაცემაზე საუბრისას გვეუბნებიან, რომ უფალი აღდგა, რათა „საშინლად შეარყიოს ერები“. მნიშვნელოვანია გვახსოვდეს, რომ ღვთის ხალხში „შერყევა“ აღსრულდება მათი მეშვეობით, ვინც ჭეშმარიტების უწყების წინააღმდეგ იბრძვის. არსებობს „შერყევები“, რომლებიც გარეგანია, მაგრამ ეკლესიის შიგნით შინაგანი შერყევები იქ ხდება, სადაც უწყება წარდგენილია.

„მე ვიკითხე იმ შერყევის მნიშვნელობა, რომელიც ვიხილე, და მეჩვენა, რომ იგი გამოწვეული იქნებოდა იმ პირდაპირი მოწმობით, რომელსაც იწვევს ჭეშმარიტი მოწმის რჩევა ლაოდიკიელთა მიმართ. ეს მოახდენს თავის ზემოქმედებას მიმდებარე გულზე და მიიყვანს მას, რომ აღამაღლოს დროშა და გადმოღვროს პირდაპირი ჭეშმარიტება. ზოგნი ვერ აიტანენ ამ პირდაპირ მოწმობას. ისინი აღდგებიან მის წინააღმდეგ, და სწორედ ეს გამოიწვევს შერყევას ღვთის ხალხში.“

„ვიხილე, რომ ჭეშმარიტი მოწმის დამოწმებას ნახევრადაც არ მიუქცევია ყურადღება. საზეიმო დამოწმება, რომელზედაც ეკლესიის ხვედრია დამოკიდებული, მსუბუქად იქნა შეფასებული, თუ სრულიად უგულებელყოფილი არა. ამ დამოწმებამ უნდა აღძრას ღრმა მონანიება; ყველა, ვინც მას ჭეშმარიტად მიიღებს, დაემორჩილება მას და განიწმინდება.“ Early Writings, 271.

შინაგანი „შერყევა“ გამოწვეულია მათ მიერ, ვინც ეწინააღმდეგება ლაოდიკიისადმი მიმართული უწყების წარმოდგენას. დას უაიტი ჯოუნსისა და ვაგონერის 1888 წლის უწყებას ლაოდიკიისადმი მიმართულ უწყებად განსაზღვრავს.

„ცნობა, რომელიც ჩვენ მოგვცა ა. ტ. ჯოუნზისა და ე. ჯ. ვაგონერის მიერ, არის ღვთის ცნობა ლაოდიკიის ეკლესიისადმი, და ვაი ყველას, ვინც აღიარებს, რომ

სჯერა ჭეშმარიტებისა, და მაინც არ ირეკლავს სხვებისკენ ღმერთმონიჭებულ სხივებს.“ The 1888 Materials, 1053.

ლაოდიკიისთვის განკუთვნილი უწყებისადმი წინააღმდეგობა იწვევს შერყევას, და დას უაითი 1888 წლის უწყებას ათანაბრებს გამოცხადების მეთვრამეტე თავში მოხსენიებული ანგელოზის ჩამოსვლასთან.

„წინასწარ ჩამოყალიბებულ შეხედულებებზე უარის თქმისა და ამ ჭეშმარიტების მიღების უუნარობა საფუძვლად ედო იმ წინააღმდეგობის დიდ ნაწილს, რომელიც მინეაპოლისში გამოიხატა უფლის უწყების მიმართ ძმები უაგონერისა და ჯოუნსის მეშვეობით. ამ წინააღმდეგობის გაღვივებით სატანამ შეძლო, დიდწილად დაებლოკა ჩვენი ხალხისათვის სულიწმიდის ის განსაკუთრებული ძალა, რომლის მონიჭებაც ღმერთს ასე ძლიერ სურდა მათთვის. მტერმა ხელი შეუშალა მათ, მიეღოთ ის ქმედითობა, რომელიც მათი შეიძლებადა ყოფილიყო ჭეშმარიტების ქვეყნისათვის მიტანაში, როგორც ამას მოციქულები ქადაგებდნენ ორმოცდამეათე დღის შემდეგ. ნათელს, რომელმაც მთელი დედამიწა თავისი დიდებით უნდა გაანათოს, წინააღმდეგობა გაუწიეს, და ჩვენი საკუთარი ძმების მოქმედებით იგი დიდწილად მოშორებული იქნა ქვეყნიერებას.“ Selected Messages, წიგნი 1, 235.

თომასის ეჭვმა ორმოცდამეათე დღის სეზონის დასაწყისში, რომელიც ორმოცდამეათე დღის დღეს მოსული უწყების წინააღმდეგ აჯანყებას განასახიერებდა, განასახიერა ის შერყევა, რომელიც მოხდა, როდესაც მეშვიდე დღის ადვენტიზმის ხელმძღვანელობა აღდგა და წინ აღუდგა ლაოდიკიის ეკლესიისთვის განკუთვნილ უწყებას, როგორც იგი ჯონსისა და უაგონერის მიერ იყო წარმოდგენილი 1888 წელს. 1888 წელს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლიერი ანგელოზი ჩამოვიდა, რათა თავისი დიდებით გაენათებინა დედამიწა, მაგრამ ამ ხელმძღვანელთა დიდი ნაწილის წინასწარშექმნილ შეხედულებებზე უარის თქმის უუნარობის გამო კორახის, დათანისა და აბირამის აჯანყება განმეორდა. თომასი, ორმოცდამეათე დღისას იუდეველები, კორახის აჯანყება მოსეს დროს, 1888 წლის აჯანყება—ყოველივე ეს განასახიერებს 9/11-ს, როდესაც, იოელის თანახმად, საყვირი უნდა დაებერათ. ეს საყვირი, ესაიას თანახმად, დაიბერა ღვთის ხალხის ცოდვების გამოსააშვარავებლად, რითაც განასახიერებდა 1888 წელსა და ლაოდიკიისადმი მიმართებულ უწყებას. იერემიას დარაჯი, რომელიც საყვირს ბერავს, რათა “ძველ ბილიკებს” დაუბრუნდეს, თანხმობაშია ესაიასთან, რომელიც საყვირით აღამაღლებს თავის ხმას. იერემიას დარაჯები არიან ამბაკუმის დარაჯები, რომელიც სვამს კითხვას: რა იქნება მისი მდგომარეობა მისი ისტორიის დავასა თუ პაექრობაში?

მე დავდგები ჩემს სადარაჯოზე და დავდგები გოდოლზე, და ვიძიებ ხილვას, რათა ვიხილო, რას მეტყვის იგი მე და რა ვუპასუხო, როცა მხილებული ვიქნები. აბაკუმი 2:1.

სიტყვა „reproved“ ნიშნავს „დაემუქრა ან შეეკამათა“ და გულისხმობს კითხვას, რადგან მომდევნო მუხლი პასუხს გვაწვდის.

და მიპასუხა უფალმა და თქვა: ჩაწერე ხილვა და ნათლად გამოსახე დაფებზე, რათა მორბოდეს მისი მკითხველი. აბაკუმი 2:2.

მილერიტული ისტორიის აღსრულებაში დაწყებული „დებატი“ ანუ შერყევა იყო უილიამ მილერის უწყება და მისი წინასწარმეტყველური განმარტების წესები პროტესტანტიზმის თეოლოგთა წინააღმდეგ. მილერიტულ ისტორიაში დებატი დაიწყო მილერიტული უწყების დადასტურებით 1840 წლის 11 აგვისტოს, როდესაც „არანაკლები პიროვნება, ვიდრე იესო ქრისტე“ ჩამოვიდა პატარა წიგნით, რომელიც იოანეს უნდა აელო და ეჭამა. აბაკუმის გუშაგთა კამათი, თომას ეჭვები, 1888 წლის აჯანყება, კორახის აჯანყება, ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე სიმთვრალის შესახებ კამათი — ყოველივე ეს მოწმობს დებატზე, რომელიც 9/11-ზე დაიწყო. სადავო საკითხი, რომლის ირგვლივაც მიმდინარეობს ეს დებატი, არის უკანასკნელი წვიმის უწყება, რომელმაც 9/11-ზე დაიწყო ცვარცმა.

ჰაბაკუკში მოცემული პასუხი, რომელმაც მილერიტებს 1843 წლის სქემის შედგენისაკენ უბიძგა, უკავშირდება თაყვანისმცემელთა ორი კლასის განვითარებას, რომლებიც წარმოდგენილნი არიან კორახითა და მისი თანამოაზრეებით მოსეს წინააღმდეგ; თომათი და სხვა მოწაფეებით; იუდეველთა არგუმენტით ორმოცდამეათე დღისას სიმთვრალის შესახებ; ადვენტიზმის ხელმძღვანელობით 1888 წელს; პროტესტანტებით მილერიტების წინააღმდეგ 1844 წელს; და 1844 წლის 22 ოქტომბრის უგუნური და ბრძენი ქაღწულებით.

9/11-ზე ქრისტემ თავის მოწაფეებს სულიწმიდა შთაბერა, როგორც რამდენიმე წვეთი სრული გადმოღვრის წინასწარ, რომელიც კვირა კანონის დროს უნდა დამდგარიყო. შემდეგ მან გაუხსნა მათ გონება წინასწარმეტყველური უწყების გასაგებად, რომელიც მოსედან იწყებოდა „სტრიქონი სტრიქონზე“-დ, იმ მოწაფეთა იერემიას ძველ ბილიკებზე დაბრუნებით, სადაც ისინი გაფრთხილების საყვირის დასაბერად იყვნენ ცხებულნი. ქრისტეს შთაბერვა 9/11-ზე მომდინარეობდა ეზეკიელისა და იოანეს ოთხი ქარისგან, და ეს იყო ლაოდიკიის უწყება, რომელიც არის „პირდაპირი მოწმობა“ და რომელიც, როცა მას ეწინააღმდეგებიან, რყევას იწვევს. 1888 კორახის, დათანისა და აბირამის ამბოხს განასახიერებს, რადგან უარყოფილი იყო არა მხოლოდ უწყება, არამედ ასევე რჩეული გუშაგები, რომლებიც საყვირს გარკვეულ ხმას აძლევდნენ.

დისმა უაითმა დაწერა, რომ „რყევა, რომელიც მე ნანახი მქონდა“, „გამოწვეული იქნებოდა იმ პირდაპირი მოწმობით, რომელიც წარმოშობილია ჭეშმარიტი მოწმის რჩევით ლაოდიკიელთა მიმართ.“ 1888 წლის უწყება იყო სწორედ ის პირდაპირი მოწმობა, და როგორც 1888, ისე 9/11 აღნიშნავს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ჩამოსვლას.

„პირდაპირი მოწმობა უნდა მიეცეს ჩვენს ეკლესიებსა და დაწესებულებებს, რათა მიმინარენი გამოიღვიძონ.“

„როდესაც უფლის სიტყვას ირწმუნებენ და ემორჩილებიან, მოხდება მტკიცე წინსვლა. ახლა დავინახოთ ჩვენი დიდი საჭიროება. უფალს არ შეუძლია ჩვენი გამოყენება, ვიდრე იგი სიცოცხლეს არ შთაბერავს გამხმარ ძვლებს. მე მოვისმინე ნათქვამი სიტყვები: „ღვთის სულის ღრმა მოქმედების გარეშე გულზე, მისი სიცოცხლის მომნიჭებელი გავლენის გარეშე, ჭეშმარიტება მკვდარ ასოდ იქცევა.““
Review and Herald, November 18, 1902.

9/11-ზე ლაოდიკიის უწყებამ თავის სრულყოფილ აღსრულებას მიაღწია, როდესაც ღმერთის ყოფილი აღთქმის ხალხისადმი უკანასკნელი მოწოდების გახმოვანება დაიწყო. სწორედ ამ დროს აღნიშნავს და უაიტი: „ჩვენს ეკლესიებსა და დაწესებულებებს უნდა მიეცეს პირდაპირი მოწმობა, რათა მძინარენი გამოიღვიძონ.“ ლაოდიკიის უწყება დაიწყო მაშინ, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა 9/11-ზე, რაც ნიშნავს, რომ 9/11-ზე ლაოდიკიელ მეშვიდე დღის ადვენტიტთადმი უწყება იყო და არის: „გამოიღვიძეთ.“ იოელმა პირველ თავში, მეხუთე მუხლში, მთვრალეებს უბრძანა, გამოეღვიძათ. 9/11 აღნიშნავს ადვენტიზმისათვის უკანასკნელი გამოცდის პერიოდის დადგომას და იგი იოელის ბრძანებას — „გამოიღვიძეთ“ — წარმოადგენს. ორმოცდამეათე დღის სეზონის დასაწყისი იწყება ღმერთის ხალხის გამოღვიძებით 9/11-ზე და მთავრდება ათი ქალწულის იგავის აღსრულებით, კვირა დღის კანონის წინვე.

9/11-ზე გამოფხიზლება არის მოწოდება აღთქმის ხალხის უკანასკნელი თაობისადმი, რომელიც განდგომილებაში იმყოფება. კვირა კანონის წინარე გამოფხიზლება კარს უხურავს ყოფილი აღთქმის ხალხს. დასაწყისი და დასასრული ერთნაირია, და 2023 წლის ივლისში გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ორი მოწმე გამოაფხიზლეს 2020 წლის 18 ივლისის წინასწარმეტყველების ამბოხების მიმართ. შუა გამოფხიზლება წარმოდგენილია ამბოხებით, რაც 9/11-ს განსაზღვრავს, როგორც ებრაული ანბანის პირველ ასოს, 2020 წლის 18 ივლისს — როგორც მეცამეტე ასოს, ხოლო კვირა კანონს — როგორც ებრაული ანბანის ოცდამეორე და უკანასკნელ ასოს. ოცდამეორე ასო წარმოადგენს ღვთაებრივისა და ადამიანურის შეერთებას, რომელიც საბოლოოდ სრულდება ამ სამი გამოფხიზლებიდან უკანასკნელში.

უფალი „სიცოცხლის სუნთქვას შთაბერავს მშრალ ძვლებს“ 9/11-ზე, ისევე როგორც მან სულიწმიდა შთაბერა მოწაფეებს ორმოცდაათიანული პერიოდის დასაწყისში. მისი ამაღლების შემდეგ მოწაფეები წარმოადგენენ მათ, რომლებმაც მიიღეს სულიწმიდა და რომელთაც ამის შემდეგ წინასწარმეტყველური სიტყვის გაგება გაეხსნათ „ხაზი ხაზზე“ მეთოდოლოგიის მეშვეობით. სულიწმიდის მიღება მოხდა ტრაპეზობისას, რადგან სულიერად ჭამა მოითხოვს, რომ ჭამდე იესოს ხორცს და სვამდე მის სისხლს, რომელიც არის სიტყვა.

კორახთან, დათანთან და აბირამთან შეერთებული მეამბოხენი წარმოადგენენ (როგორც 1888 წელს ადვენტიზმის ხელმძღვანელობაც) იმ კლასს, რომელიც შერყევას იწვევს საყვირის უწყების წინააღმდეგობით, იმ უწყებისა, რომელიც ღმერთის ერის ცოდვებს ამხელს, და ამავე დროს მოუწოდებს ძველი ბილიკებისკენ დაბრუნებისკენ, იმ საძირკვლოვან ჭეშმარიტებებთან, რომლებიც წარმოდგენილია ლევიანთა ოცდამეექვსეში მოხსენიებული „შვიდი ჟამის“ მიერ. საყვირი მოუწოდებს როგორც გამოცოცხლებას, ისე რეფორმაციას. მილერის წინასწარმეტყველურ ძვირფასეულობათაგან პირველი, და აგრეთვე პირველი, რომელიც ადვენტიზმმა უარყო, წარმოადგენს მილერიტული მოძრაობის დასაწყისსა და დასასრულს. პირველი ანგელოზის უწყების დასაწყისი და დასასრული, როგორც იგი მილერიტებმა იქადაგეს, მოსეს „შვიდი ჟამით“ არის მონიშნული. დასაწყისში იგი მიღებულ იქნა, დასასრულში

კი უარყოფილ იქნა. ამ უარყოფის გამო ეზეკიელი ადვენტიზმს წარმოგვიდგენს, როგორც მკვდარი, გამხმარი ძვლების ველს. პერიოდი 1863 წლიდან შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონის დაწესებამდე, ესაია ოცდამეორის მიხედვით, ხილვის ველია, ხოლო ეზეკიელის მიხედვით — მკვდარი, გამხმარი ძვლების ველი. ორივე ეს წინასწარმეტყველური ველი შეესაბამება იოელის იეჰოშაფატის ველს, რომელსაც იოელი ასევე გადაწყვეტილების ველადაც მოიხსენიებს.

როდესაც ეს ცნებები უკვე დადგენილია, შეიძლება დაისვას კითხვა: როგორ მოხდა, რომ 9/11-ზე იოელის წიგნი გახდა ის გზავნილი, რომელიც პეტრემ ორმოცდამეათე დღისას გამოავლინა? ამ ცნებების განმარტებას შევეცდებით მომდევნო სტატიებში.

„(დაწერილია 1892 წლის 5 ნოემბერს, ადელაიდიდან, სამხრეთი ავსტრალია, „მვირფას მმისწულსა და რძალს, ფრენკსა და ჰეტის [ბელდენს]“.)“

„როცა სულიწმიდით განათლდებით, დაინახავთ მთელ იმ ბოროტებას მინეაპოლისში ისეთად, როგორიც იგი არის, როგორც ღმერთი უყურებს მას. თუ ამ ქვეყნად კვლავ ვერასოდეს გიხილავთ, დარწმუნებული იყავით, რომ გაპატიებთ იმ მწუხარებას, სატანჯველს და სულის ტვირთს, რომელიც უმიზეზოდ დამაკისრეთ. მაგრამ თქვენი სულის გულისთვის, მისი გულისთვის, ვინც თქვენთვის მოკვდა, მსურს, იხილოთ და აღიაროთ თქვენი შეცდომები. თქვენ მართლაც შეუერთდით მათ, ვინც ღვთის სულს ეწინააღმდეგებოდა. თქვენ გქონდათ მთელი ის მტკიცებულება, რაც გჭირდებოდათ, რომ უფალი ძმები ჯოუნსისა და ვაგონერის მეშვეობით მოქმედებდა; მაგრამ თქვენ არ მიიღეთ ნათელი; და იმ განცდების შემდეგ, რომელთაც თავს მიეცით, იმ სიტყვების შემდეგ, რომლებიც ჭეშმარიტების წინააღმდეგ თქვით, თქვენ მზად არ იყავით გელიარებინათ, რომ არასწორად მოიქცით, რომ ამ კაცებს ღვთისგან ჰქონდათ უწყება, და რომ თქვენ შეურაცხყავით როგორც უწყება, ისე მისი მაცნენი.“

„ჩვენს ხალხში არასოდეს მინახავს ისეთი მტკიცე თვითკმაყოფილება და ისეთი unwillingness to accept and acknowledge light, როგორიც მინეაპოლისში გამოიხატა. მე მეჩვენა, რომ იმ ჯგუფიდან ვერც ერთი, ვინც იმ კრებაზე გამოვლენილ სულს ინახავდა, ვეღარ მიიღებდა კვლავ ნათელ შუქს, რათა გაერჩია ზეციდან მათთვის გამოგზავნილი ჭეშმარიტების ძვირფასობა, სანამ არ დაიმდაბლებდნენ თავიანთ სიამაყეს და არ აღიარებდნენ, რომ მათ არ ამოძრავებდათ ღვთის სული, არამედ მათი გონება და გული წინასწარგანწყობით იყო აღსავსე. უფალს სურდა მათთან მიახლოება, მათი კურთხევა და მათი განდგომილებებისგან განკურნება, მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. მათ ამოძრავებდათ იგივე სული, რომელმაც კორაზი, დათანი და აბირამი შთააგონა. ისრაელის ის კაცები მტკიცედ იყვნენ განზრახულნი, წინ აღდგომოდნენ ყოველგვარ მტკიცებულებას, რომელიც დაამტკიცებდა, რომ ისინი ცდებოდნენ, და თავიანთ უკმაყოფილების გზაზე განუწყვეტლივ მიდიოდნენ, სანამ მრავალი არ იქნა გადაბირებული, რომ მათ შეერთებოდა.“

„ვინ იყვნენ ესენი? არა უძლურნი, არა უმეცარნი, არა გაუნათლებელნი. იმ აჯანყებაში იყვნენ ორას ორმოცდაათი მთავარი, კრებულში სახელგანთქმულნი, სახელოვანი კაცნი. რა იყო მათი მოწმობა? 'მთელი კრებული წმიდაა, ყოველი მათგანი, და უფალი მათ შორის არის; მაშ, რატომ აღზევებთ თავს უფლის

კრებულზე?’ [რიცხვნი 16:3]. როდესაც კორაზი და მისი თანამდგომნი ღვთის სამსჯავროს ქვეშ დაიღუპნენ, ხალხმა, რომელიც მათ მოტყუებული ჰყავდათ, ამ სასწაულში უფლის ხელი ვერ დაინახა. მეორე დილით მთელმა კრებულმა მოსესა და აარონს დასდო ბრალი: ‘თქვენ დახოცეთ უფლის ხალხი’ [მუხლი 41], და წყლული დაეცა კრებულს, და თოთხმეტ ათასზე მეტი დაიღუპა.“

„როცა განვიზრახე მინეაპოლისიდან წასვლა, უფლის ანგელოზი დამიდგა გვერდით და მითხრა: ‘არა ასე; ღმერთს შენთვის საქმე აქვს ამ ადგილზე შესასრულებელი. ეს ხალხი ხელახლა იმეორებს კორაზის, დათანისა და აბირამის ამბოხებას. მე დაგაყენე შენს სათანადო ადგილას, რასაც ისინი, ვინც ნათელში არ არიან, არ აღიარებენ; ისინი არ შეისმენენ შენს მოწმობას; მაგრამ მე შენთან ვიქნები; ჩემი მადლი და ძალა შეგეწევა. შენ კი არ გიძულდები, არამედ მაცნეებსა და იმ ცნობას, რომელსაც ჩემს ხალხთან ვაგზავნი. მათ უფლის სიტყვას უპატივცემულობა გამოავლინეს. სატანამ დაუბრმავა მათ თვალები და დაამახინჯა მათი განსჯა; და თუ ყოველი სული არ მოინანიებს ამ თავის ცოდვას, ამ განუწმენდელ დამოუკიდებლობას, რომელიც შეურაცხყოფას აყენებს ღვთის სულს, ისინი სიბნელეში ივლიან. მოვაცილებ სასანთლეს მისი ადგილიდან, თუ არ მოინანიებენ და არ მოიქცევიან, რათა განკურნო ისინი. მათ დააბნელეს თავიანთი სულიერი მხედველობა. არ სურდათ, რომ ღმერთს გამოეცლინა თავისი სული და თავისი ძალა; რადგან ჩემი სიტყვის მიმართ მათ დაცინვისა და ზიზღის სული აქვთ. მსუბუქობა, ფუჭსიტყვაობა, ხუმრობა და მასხარაობა ყოველდღე არის ჩვეული. მათ გულები არ მიუმართავთ ჩემს სამიებლად. ისინი საკუთარი ანთებულის ნაპერწკლებში დადიან, და თუ არ მოინანიებენ, მწუხარებაში დაწვებიან. ასე ამბობს უფალი: დადექი შენი მოვალეობის საგუშაგოზე; რადგან მე შენთან ვარ და არ მიგატოვებ და არ მიგატოვებ უყურადღებოდ.’ ეს სიტყვები ღვთისაგან მე ვერ გავხედე უგულუბელმეყო.“

„სინათლე ბეთლ-კრიკში მკაფიო და ნათელი სხივებით ანათებდა; მაგრამ მათგან, ვინც მინეაპოლისის კრებაზე მონაწილეობდა, ვინ მივიდა სინათლესთან და მიიღო ჭეშმარიტების ის მდიდარი საუნჯენი, რომელიც უფალმა ზეციდან გამოუგზავნა? ვინ მისდევდა ნაბიჯ-ნაბიჯ წინამძღოლს, იესო ქრისტეს? ვინ აღიარა სრულად თავისი მცდარი მოშურნეობა, თავისი სიბრმავე, თავისი ეჭვიანობა და ბოროტი ვარაუდები, თავისი ჭეშმარიტებისადმი წინააღმდეგობა? არც ერთი; და რადგან დიდხანს უგულუბელყვეს სინათლის აღიარება, იგი მათ შორს ჩამორჩა; ისინი არ იზრდებოდნენ მადლში და ჩვენი უფლის, ქრისტე იესოს, შემეცნებაში. მათ ვერ მიიღეს ის საჭირო მადლი, რომლის მიღებაც შეეძლოთ და რომელიც მათ სარწმუნოებრივ გამოცდილებაში ძლიერ ადამიანებად აქცევდა.“

მინეაპოლისში დაკავებული პოზიცია, როგორც ჩანს, გადაულახავი ბარიერი იყო, რომელმაც ისინი დიდად ჩაკეტა ეჭვისმქონეებთან, დამკითხავებთან, ჭეშმარიტებისა და ღვთის ძალის უარყოფელებთან ერთად. როცა სხვა კრიზისი დადგება, ისინი, ვინც ამდენ ხანს ეწინააღმდეგებოდნენ მტკიცებულებას, მტკიცებულებაზე დაგროვილს, კვლავ გამოიცდებიან იმ საკითხებზე, რომლებშიც ასე აშკარად დამარცხდნენ, და მათთვის ძნელი იქნება მიიღონ ის, რაც ღვთისაგან არის, და უარყონ ის, რაც ბნელეთის ძალთაგან არის. ამიტომ მათი ერთადერთი

უსაფრთხო გზა არის სიმდაბლით სიარული, თავიანთი ფეხებისთვის სწორი ბილიკების გაკვალვა, რათა კოჭლი გზიდან არ გადაიხრას. უდიდესი მნიშვნელობა აქვს, ვისთან ვმეგობრობთ: იმ ადამიანებთან, რომლებიც ღმერთთან დადიან და სწამთ და ენდობიან მას, თუ იმ ადამიანებთან, რომლებიც თავიანთ წარმოსახვით სიბრძნეს მისდევენ და საკუთარი დანთებულის ნაპერწკლებში დადიან.

„იმ დროისა, მზრუნველობისა და შრომის მოთხოვნა, რომელიც საჭირო გახდა იმათ ზემოქმედების გასანეიტრალებლად, ვინც ჭეშმარიტების წინააღმდეგ მოქმედებდა, საშინელი დანაკარგი იყო; რადგან ჩვენ სულიერ ცოდნაში შეიძლებოდა მრავალი წლით წინ ვყოფილიყავით; და მრავალი, მრავალი სული შეიძლებოდა შეჰმატებოდა ეკლესიას, მათ რომ, ვისაც სინათლეში უნდა ევლო, განეგრძოთ უფლის შეცნობა, რათა სცოდნოდათ, რომ მისი გამოსვლა განწესებულია, როგორც დილა. მაგრამ როცა ამდენი შრომა სწორედ ეკლესიაში უნდა დაიხარჯოს იმ მუშაკთა ზემოქმედების გასანეიტრალებლად, რომლებიც გრანიტის კედელივით აღუდგნენ იმ ჭეშმარიტებას, რომელსაც ღმერთი თავის ხალხს უგზავნის, სამყარო შედარებით ბნელში რჩება.

„ღმერთს სურდა, რომ გუშაგები აღმდგარიყვნენ და ერთსულოვანი ხმით გაეგზავნათ მტკიცე უწყება, საყვირს გარკვეული ხმა მიეცათ, რათა მთელი ხალხი ერთიანად შევარდნილიყო თავისი მოვალეობის ადგილას და შეესრულებინა თავისი წილი იმ დიდ საქმეში. მაშინ იმ სხვა ანგელოზის ძლიერი, ნათელი შუქი, რომელიც ზეციდან ჩამოდის დიდი ძალით, აავსებდა დედამიწას თავისი დიდებით. ჩვენ წლების უკან ვართ; და მათ, ვინც სიბრძნეში იდგა და აფერხებდა სწორედ იმ უწყების წინსვლას, რომელიც ღმერთს სურდა, რომ მიწაპოლისის კრებიდან გამოსულიყო, როგორც ანთებული სანთელი, სჭირდებოდა, თავიანთი გულები ღმერთის წინაშე დაიმდაბლონ და დაინახონ და გაიგონ, თუ როგორ შეფერხდა საქმე მათი გონების სიბრძნისა და გულის სიჯიუტის გამო.“

„საათები დახარჯულა უმნიშვნელო საგნებზე დავაში; ოქროსებური შესაძლებლობები ფუჭად დაკარგულა, მაშინ როცა ზეციური მაცნეები დამწუხრებულნი იყვნენ და დაყოვნებით მოუთმენლობას განიცდიდნენ. სულიწმიდა — იმდენად მცირე დაფასება ყოფილა მისი ღირებულებისა ან იმის აუცილებლობისა, რომ ყოველი სული უნდა იღებდეს მას. ისინი, ვინც მართლაც იღებენ ზეციურ ბოძებას, გამოვლენ სიმართლის საჭურვლით შემოსილნი, რათა ღვთისთვის იბრძოლონ. ისინი პატივს მიაგებენ უფლის ხელმძღვანელობას და აღივსებიან მის მიმართ მაღლიერებით მისი წყალობის გამო. მაგრამ მრავალ, მრავალ ადგილას და მრავალ, მრავალ შემთხვევაში, ქრისტეს დღეების მსგავსად, ჭეშმარიტად შეიძლებოდა ითქვას მათი შესახებ, ვინც თავს ღვთის ერად აცხადებს, რომ მრავალი ძლიერი საქმე ვერ სრულდებოდა მათი ურწმუნოების გამო. ბევრნი, რომლებიც სიბნელის ბორკილებით იყვნენ შეკრულნი, პატივცემულნი იყვნენ იმიტომ, რომ ღმერთმა გამოიყენა ისინი, და მათმა ურწმუნოებამ აღძრა ეჭვი და ცრურწმენა ჭეშმარიტების უწყების წინააღმდეგ, რომლის გადმოცემასაც ზეცის ანგელოზები ადამიანური იარაღების მეშვეობით ცდილობდნენ — რწმენით გამართლება, ქრისტეს სიმართლე“. The 1888 Materials, 1066–1070.